

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 42

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1947 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 300

Η ΟΛΕΘΡΙΑ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ὁλοή καὶ ψυχοφθόρος ἐπιρροή τοῦ ἐθνικοπολιτικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἐγένετο καταφανής καὶ εἰς τὰς χώρας ἡμῶν, δηλητηριασθέντων διὰ τῶν ὕλιστικῶν καὶ ρηξικελεύθων τῆς Εὐρώπης ἰδεῶν, αἵτινες ἐμόλυναν τὰ ἀγνὰ ἥθη καὶ ἔθιμα καὶ τὰς ὥρας Ἐκκλησιαστικὰς καὶ Ἐθνικὰς παραδόσεις ἡμῶν. Δι' ὃ καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον αἰχῶραι ἡμῶν νὰ ἔμενον ἄγευστοι τῶν ἀγαθῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἂν προῦκειτο δι' αὐτῶν νὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ λύμη τῆς ἠθικῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ ψυχικοῦ μαρασμοῦ. Εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ Ζαλοκώστας, ὅταν συμβουλευὼν τοὺς ἔλευθερωθέντας Ἕλληνας, ἔλεγεν εἰς αὐτοὺς «μὴ δεχθῆτε τὰ νέα ἥθη, ὃ ἀγὼν δὲν ἐπεράνθη». Κατὰ δὲ τὸν Ροῦδην τοῦτο, ἦτοι τὸ ὅτι δὲν ἤκουσαν τὴν συμβουλὴν ταύτην τοῦ Ζαλοκώστα ἦτο τὸ μεγαλύτερον λάθος ὅπερ ἔπραξε ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς, διότι ὥς λέγει οὗτος «μεταβληθέντος τοῦ στρατιωτικοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας εἰς διπλωματικὸν καθ' ὃν οἱ ἀσθενέστεροι ἡττῶνται, μοιραῖος καὶ ἀσφαλὴς ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἢ δὲ διπλωματικὴ μορφὴν καθιστᾷ μὲν τὰς ἡττας ὀλιγώτερον ὀδυνηρὰς ἀλλὰ ναρκώνει συνάμα τὸν παθόντα καὶ μαραίνει τὸν ὁργανισμόν του.»

Βεβαίως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν κατ' ἀρχὴν καὶ τὴν ἐπίδρασιν τὴν ἀγαθὴν, ἣν ἔσχε καὶ εἰς τὰς χώρας ἡμῶν ἡ προοδευτικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ ὕψις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐπιστημῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν.

Ἀλλὰ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀγαθῶν τούτων, μετέδωκεν εἰς τὰς χώρας ἡμῶν ὁ Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καὶ τὰ κακὰ τῆς ἠθικῆς ἐλευθεριότητος καὶ τῆς ἐκλελυμένης αἰσθηματικότητος, αἵτινα συνετέλεσαν εἰς τὴν χαλάρωσιν καὶ τὸν ἐκφυλισμὸν τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς καὶ καρδίας. Δυστυχῶς καὶ παρ' ἄλλοις μὲν ξένοις λαοῖς, κυρίως ὅμως παρ' ἡμῶν, ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι πᾶν τὸ ἐξ Εὐρώπης προσερχόμενον εἰς οἶανδήποτε κατηγορίαν καὶ ἂν ἀνήκει τοῦτο φέρει τὸν τύπον καὶ τὴν σφραγίδα τῆς τελειότητος καὶ προοδευτικότητος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκολπούμεθα τοῦτο ἀβασανίστως καὶ ἐπιπολαίως σεμνυνόμενοι μάλιστα καὶ ἐγκαυχόμενοι ἐπὶ τῇ μυχῇ τούτου, ἀδιάφορον ἂν τοῦτο λυμαίνεται τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς

καὶ τὴν σεμνότητα τῶν οἰκογενειακῶν ἡμῶν παραδόσεων.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ξενολατρίας, ἔσχον δυστυχῶς δλέθριον ἀντίκτυπον εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος.

Τὸ ὅλυν τοῦτο μικρόβιον τῆς ξενομανίας δεόν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ καταπολεμηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας, τῶν δύο τούτων ταμιούχων τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, διότι τοῦτο νοθεύει τὴν ἐλληνικὴν διάνοιαν καὶ καπηλεύει τὸν ἀγνὸν καὶ τίμιον χαρακτῆρα τοῦ Ἕλληνος, καὶ τὴν ἐθνικὴν ἀγωγὴν τῆς νεολαίας ἀρρένων τε καὶ θηλέων. Διὸ καὶ ἔκατος Διδάσκαλος καὶ παιδαγωγὸς δεόν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς νεολαίας τὸν ἀληθῆ καὶ ἀνώτερον προσορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν κλήσιν αὐτοῦ ἐν Οὐρανοῖς.

Διδασκαλία ἥτις ὥς κέντρον παιδείσεως δὲν ἔχει τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ τὴν διανοητικὴν, ἦτοι τὸν πλουτισμὸν τῆς διανοίας μετὰ διαφόρους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας εἶναι ἐπισηφίτης ἄγουσα, πολλάκις εἰς ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἐκείνων, αἵτινα στοχάζεται καὶ ἐπιδιώκει ἡ ὕγιης καὶ ἀρίστη μόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰδοὺ πῶς ἀπεφάνθη περὶ τούτου εἰς ἓκ τῶν νεωτέρων παιδαγωγῶν: «Ἄνευ θρησκείας τὸ ἔργον τοῦ σχολείου δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν μορφωτικὸν σκοπὸν του. Ἀφαιρέσατε τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ θὰ καταστήσῃτε αὐτὸ ἄχρηστον διὰ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἰδρύθη. Μὲ τὴν θρησκείαν δὲ δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τὴν γνῶσιν τῶν διηγήσεων τῆς Γραφῆς καὶ τῶν γεγνημένων τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὴν παραδοχὴν μιᾶς καθωρισμένης δογματικῆς ἀπόψεως τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν αἰωνιότητα καὶ τῶν καθηκόντων του πρὸς τὸν Θεόν. Ἐννοοῦμεν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου παραδοχὴν καὶ προσοικείωσιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καθωρισμένων μέσων τῆς θείας Χάριτος διὰ τῆς ὁποίας καὶ μόνῃς δύναται νὰ ζήσῃ ὁ ἀνθρώπος εὐτυχῆς καὶ συνετῶς».

Ὁ δὲ σοφὸς Κοραΐς τὴν τελείαν καὶ ἀρίστην μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐναρμό-

νιον διάπλασιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας. Ὅντως ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο ἐξ ὅλων τῶν δημιουργημάτων τοῦ παναγάθου Θεοῦ, τὸ μόνον ἐξ ὅλης τῆς παγκάλου φύσεως, μετέχον θείας πνοῆς καὶ συνειδήσεως προορίζεται κυρίως οὐχὶ διὰ τὴν σκοτεινὴν καὶ χθαμαλὴν ταύτην γῆν τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ τὴν πλήρη αἰωνίου ζωῆς καὶ θείας μακαριότητος, τὴν κατοικίαν ταύτην τῶν νοερῶν καὶ αὐλῶν πνευμάτων.

Διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει: «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλὰ τὴν μένουσαν ἐπιζητοῦμεν» (πρὸς Ἑβραίους 13—14) καὶ ἄλλοι: «Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει ἐξ οὗ καὶ σωτήριον ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν» (πρὸς Φιλιππίους 3 20).

Κατὰ ταῦτα, πᾶσα διδασκαλία διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ μόρφωσιν τῆς νεολαίας, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, δεόν νὰ ἔχῃ ὡς κέντρον καὶ ἀφαιτηρίαν τὴν βασικὴν ἰδέαν τοῦ ὕψλους καὶ οὐρανοῦ προσορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πλήρης κατανόησις τοῦ ὁποῦ, οὐ μόνον συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἡθικοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐξασφαλίζει δι' αὐτὸν καὶ ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ τὴν ἀληθινὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

Διὸ καὶ εἰς ἓκ τῶν νεωτέρων ἀπολογητῶν λέγει τὰ ἑξῆς: «Μόνον ἡ θρησκεία δύναται διὰ τῆς δραστητικῆς καὶ ἀκαταγωνίστου ἡθικῆς δυνάμεως νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κράτος τῶν νόμων τῆς ἡθικῆς καὶ νὰ πραγματώσῃ τὸν νόμον τῆς ἁρμονίας ἐν μέσῳ τῶν συγκρουομένων συμφερόντων καὶ τῶν ἐγωϊστικῶν τάσεων καὶ παθῶν. Διότι ἡ θρησκεία συνάπτουσα τὴν πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου σύστασιν μετὰ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, εἰσδύουσα δὲ εἰς τὰς ἐνδομύχους τῆς ψυχῆς σκέψεις καὶ ῥοπὰς καὶ ἐπενεργοῦσα ἐπὶ τῆς βουλήσεως καὶ πάσης ἀποφάσεως, εἶναι σπουδαιότατος μορφωτικὸς παράγων καὶ πανίσχυρος δύναμις τοῦ ἐξαγνισμοῦ τοῦ φρονήματος. Ἐντεῦθεν ἐπεταί ὅτι ἡ θρησκευτικὴ τῆς νεότητος καὶ τῶν λαῶν παιδείσις πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρῶτιστον μέλημα παντὸς διδασκάλου καὶ πάσης Κυβερνήσεως ἀπαραίτητον δὲ στοιχεῖον πάσης ἐνεργείας οἰκοποῦσης τὴν πρόδοον καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου. † ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου ἐκδοθὲν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ἡμερολογικὴ Μεταρρύθμισις**» ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ. Εὐρίσκεται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ εἰς ὅλους τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Τὸ βιβλίον τοῦτο τυγχάνει διαφωτιστικὸν ἀπολύτως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ ἱκανοποιεῖ τοὺς πάντας μορφωμένους καὶ μὴ ἀναλυμένου ἐν αὐτῷ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος μετὰ τὸν ὅτι χρειάζεται, ἵνα καταρριφθῇ ἡ καθ' ἡμῶν τῶν ἀκολουθούτων τὸ Πάτριον καὶ Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον συκοφαντία, καθ' ἣν ἀποκαλούμεθα ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων χρονολάτραι.

Ἐπιβάλλεται ὅθεν ἡ διάδοσις τούτου εἰς εὐρύτατον κύκλον. Ἴνα δὲ καταστῇ εἰς πάντας προσιτὸν ὥριση ἡ τιμὴ του εἰς δραχμὰς 3.500 ἑκάστον σῶμα, διὰ τὰς ἐπαρχίας πλέον τὰ ταχυδρομικά.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ Σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ὀύσασθαι. «Ὅτι δὲ ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς ἀπόψεως ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ δίκαιον, τοῦτο γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ καταδικάσαν ἡμᾶς Συνοδικὸν δικαστήριον οὐδ' ἐτόλμησε καὶ νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Κανονικοὺς λόγους, δι' οὓς διεκόψαμεν τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Διοικούσης Συνόδου, ἀλλ' ἐστήριξε τὴν καταδίκην ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀνυπάρχοντων λόγων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας, μὴ ὑφισταμένων πλέον μετὰ τὴν Κανονικὴν καὶ ἔγγραφον ἀπόσχισιν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Διοικούσης Συνόδου.

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἐπανεστατήσαμεν κατὰ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, οὔτε κατὰ τῆς ἐννοίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀπλῶς διεκόψαμεν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Διοικούσης Συνόδου, καὶ ἀπεσχίσθημεν ἐξ Αὐτῆς, διενεχθέντες διὰ ζήτημα ἐκκλησιαστικόν, ἰδίον κατὰ τὸν 1ον Κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου, λέγοντα: «...Σχίσματα δὲ τοὺς δι' αἰτίας τινὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας» καὶ ὅχι διὰ λόγους προσωπικοῦς, ἀλλὰ διότι Αὕτη διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως παρεξέκλινε κατὰ τὴν αὐστηράν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν τῶν Κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων καὶ διότι ἡμεῖς δὲν ἠνειχόμεθα νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν παρέκκλισιν ταύτην, καὶ τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος ἀπασῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν. Ὅθεν, αἰρουμένου τοῦ λόγου τῆς ἀπειθαρχίας καὶ τῆς ἀνταρσίας, ἐφ' ἧς καὶ μόνης ἐστηρίχθη ἡ καθ' ἡμῶν καθαιρετικὴ ἀπόφασις, ἡ τελευταία αὕτη ἀπόλλυσι τὸ μοναδικὸν καὶ κύριον ἔρεισμα αὐτῆς, καὶ καταπίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, μὴ ἔχουσα ἄλλο ἔρεισμα ἵνα στηριχθῇ. Ἐκτὸς

ΕΚΔΟΣΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὅτι ἐξετυπώθησαν Ἡμεροδεῖται τοῖχου—Ἐγκόλπια ἡμερολόγια—καὶ ἡμερολόγια τσέπης καὶ εὐρίσκονται ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν.

Ἡ τιμὴ αὐτῶν ὥρίσθη ὡς ἑξῆς:

Ἡμεροδεῖται τοῖχου ἑκάστος	Δρχ. 2.500
Καρτόνιον ἡμεροδεῖκτου ἑκάστον	» 500
Ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον	» 1.500
Ἡμερολόγιον τσέπης	» 500

Τὸ ἐγκόλπιον ἡμερολόγιον περιέχει πολλὰ χρήσιμα καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα, ἰδίᾳ διὰ τοὺς Ἱερεῖς, τοὺς Ἱεροψάλτας καὶ τοὺς φιλακολούθους. Δηλώσατε ἐγκαίρως πόσα χρειάζεσθε ἐξ ἑκάστου εἶδους, ἵνα μὴ συμβῇ ὅ,τι συνέβη κατὰ τὸ παρελθὸν ὅτε τὰ περισσώτερα Παραρτήματα δὲν ἐπρομηθεύθησαν ἡμερολόγια, ἐξαντληθέντων τούτων ἀμέσως.

τούτου ἡ καθαιρετικὴ καθ' ἡμῶν ἀπόφασις δὲν δύναται καὶ τύποις νὰ εὐσταθήσῃ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Α) Τὰ Μέλη τῆς τότε Διοικούσης Συνόδου, ἅτινα μετέσχον ὡς δικασταὶ τοῦ πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, διετέλουν ἐν καταστάσει ὑποδικίας καὶ ἀντιδικίας πρὸς ἡμᾶς, διότι καταγγέλλαν αὐτὰ εἰς τὰς ἱσταμένας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ πατρίου ἡμερολογιακοῦ καθεστώτος Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας διὰ τὴν μονομερῆ καὶ αὐθαίρετον ἐφαρμογὴν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἐπὶ παραβάσει τῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Β) Διότι μετὰ τὴν ἔγγραφον διακοπὴν τῆς Δ. Συνόδου ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας, οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν ἡ τελευταία Αὐτὴ νὰ δικάσῃ ἡμᾶς, εὐρισκομένους πλέον ἐν ἀκοινωνσίᾳ μετ' Αὐτῆς, καὶ μὴ ὑπαγομένους συνεπῶς ὑπὸ τὴν ἐξάρτησιν καὶ δικαιοδοσίαν Αὐτῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς αἰρᾶν ἄρθρων τοῦ Σεβ Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον. Δημοσιευθέντων εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 5071—5075 φύλλα τῆς Χιακῆς ἐφημερίδος «Ἡ Πρόδοξος»

Νομίζομεν ὅτι εἰς ἕτερον τὸ σημεῖον θὰ ἔπρεπε νὰ στραφῇ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Παντελεήμων, ἵνα παρουσιάσῃ δρᾶσιν κατὰ τὴν ἐν Χίῳ Ποιμαντορίαν του καὶ λαμπρύνῃ ταύτην περισσότερον τῆς ἐν Καρυστίᾳ τοιαύτης, καὶ ὅχι εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν φιληρύχων ἐθνικοφρόνων καὶ νομοταγῶν Χριστιανῶν, οἵτινες σεβόμενοι τὰ πάτρια καὶ οὐχὶ λατρεύοντες τὰς ἡμέρας, τελοῦν τὰς ἑορτάς των καθὼς καθώρισεν ταύτας ἡ ἐν Νικαίᾳ Α' καὶ Ἀγία Οἰκουμένη Σύνοδος, ἥτις ἀρήκτως συνέδεσεν τὸν Πασχάλιον Κανόνα καὶ ὅλας τὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ναί, Ἀγίε Χίου εἶναι λυπηρὸν πράγματι νὰ καταναλίσκετε τὰς πολυτίμους ὥρας σας κατὰ μίαν ὑποθέσεως, ἡ ὁποία προσπίζει τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐναντίον τῆς ὁποίας ἀπὸ αἰῶνων ἔχει στραφῇ ὁ Παπισμὸς καθὼς καὶ σεῖς γνωρίζετε ὡς Ἱεράρχης τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ τὸν πολῦτιμον αὐτὸν χρόνον, ἡ ὑπερ αὐτῆς τῆς υποθέσεως ἔπρεπε νὰ διαθέσητε, ἡ ἐφ' ὅσον δὲν ἔχετε τὸ θάρρος, ἀγαπήσαντες τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγομεν τὸ θάρρος, διότι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι πολλάκις ἐκακίσατε τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐχαρκτηρίσατε ταύτην ὡς ἀντικανονικὴν, ἐπὶ τούτοις δὲ ἐξεδηλώσατε πολλάκις καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συνεργασθῇτε μεθ' ἡμῶν ἐκφράζοντες ἀποτροπιασμὸν ἐναντὶ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν περιήλθεν ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία—θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχολήθητε καὶ νὰ καταναλίσκετε τὸν πολῦτιμον χρόνον αὐτόν, ἐναντίον τῶν πράγματι ἐχθρῶν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, οἵτινες εἶναι ἄπειροι καὶ σεῖς θέλετε νὰ τοὺς ἀγνοεῖτε, ἐκεῖνοι δὲ καθημερινῶς κατασπαράσσουσι τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς Ἱερᾶς ποιμνῆς σας. Νὰ μὴ ὑπάρξῃ οὐδεὶς παλαίημερολόγιτης! Αὕτη εἶναι ἡ ἐπιθυμία σας Ἀγίε Χίου! Τότε ποῖοι θέλετε νὰ ὑ-

πάρχουν; Οἱ πρωτεστάνται, οἱ Εὐαγγελικοί, οἱ Χιλιασταί, τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραϊκῶν προπαγανδῶν ἢ οἱ ἄθεοι Κομμουνισταί; Ἀσφαλῶς αὐτοὶ θέλετε νὰ ὑπάρχουν, διότι ἐναντίον αὐτῶν οὐδόλως ἀπασχολείσθε, ἢ καὶ ἂν ἀπασχολείσθε, ὅχι ὅσον κατὰ τῶν Παλαίημερολογιτῶν.

Οὐδέποτε ἐφантаζόμεθα, οὔτε καὶ θέλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Παντελεήμων Φωστίνης, γόνος Ὁρθόδοξων καὶ Τιμίων γονέων τοῦ Ὁρησκευτικοῦ καὶ εὐάνδρου Κρανιδίου, ὅπερ διακρίνεται εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς Χριστιανικὰς καὶ Ἑθνικὰς Παραδόσεις, καὶ Ἱεράρχης, μὲ ἔνδοξον παρελθόν, ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ συκοφαντῇ καὶ καὶ νὰ καταδιώκῃ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν Πατρίων καὶ χάριν τοῦ ἐγωϊσμοῦ, νὰ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐθελοτυφλοῖ. Μόνον ἐὰν ἔχη πάθῃ ἐγκεφαλικὴν παράκρουσιν ἢ ἐὰν ἐπορώθῃ ἡ Χριστιανικὴ συνείδησίς του εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὸ ἔνδοξον ὀνομά του καὶ τὰς θυσίας καὶ τοὺς κόπους, οὓς ὑπέστη ἐκ μικρᾶς ἡλικίας χάριν τῆς ἀμωμότητος καὶ Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ναί, τότε μόνον θὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Παντελεήμων γράφει, λέγει καὶ πράττει τόσα κακὰ ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες θὰ τὸν ἐλάτρευον, ἐὰν τοὺς ἐσέβeto.

Ἦδη ἐφ' ὅσον εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Χίου κ. Παντελεήμων ἔγραψε τόσας συκοφαντίας καὶ ψεῦδη ἐναντίον τῶν Παλαίημερολογιτῶν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 5062—5075 ἐ. ἔ. φύλλα τῆς Χιακῆς Ἐφημερίδος «Ἡ Πρόδοξος» θεωροῦμεν καθήκον ἡμῶν νὰ δώσωμεν σύντομον ἀπάντησιν, ὅχι βεβαίως πρὸς αὐτὸν τὸν γνωστότατον διὰ τὰ Ὁρθόδοξα φρονήματά του, ὃν καὶ ἐκτιμῶμεν, ἀλλ' εἰς τὸν Ἐγωϊσμόν του καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα, ὅπερ διακρίνει τοὺς ἐκ Κρανιδίου καταγομένους.

Μετ' ἐκπλήξεως εἶδομεν Ἀγίε Χίου, νὰ παραπέμπτει τὸν ἀφελῆ (καὶ ἀνὺπαρκτον) Μοναχόν, περὶ τοῦ ὁποίου γράφετε καὶ τὸν ὅποιον ἀνέλαβετε νὰ διαφωτίσετε, εἰς τὸ χωρίον τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (κεφ. δ' 8—11) τὸ ὅποιον χωρίον ἀναφέρεται πρὸς τοὺς Γαλάτας τοὺς πλανηθέντας ὑπὸ τῶν ψευδοδιδασκάλων τοὺς ἀποδεχθέντας τὴν ψοφοδεῆ τήρησιν τῶν Ἰουδαϊκῶν νηστειῶν καὶ ἑορτῶν, τὴν ὁποίαν τήρησιν ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς Παῦλος ἐπιστροφὴν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα. Ναί, οὓς διαβεβαίωμεν ὅτι μετ' ἐκπλήξεως βλέπομεν τοῦτο νὰ γίνεται ὑπὸ Ἱεράρχου ἀρκούντως κατηχημένου Θεολογικῶς. Ἀφοῦ Ἀγίε Χίου κρίνετε τοὺς Παλαίημερολογίτας καὶ τοὺς καταδικάζετε ὡς εἰδωλολάτρας ἀειδούντας οὐχὶ τὰς δεκατρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅφ' ὧν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Τότε, τί ἦσαν οἱ Ἀποστολικοὶ Πατέρες, οἵτινες τόσον ἐκοπίασαν, ἵνα ἐπιτύχωσιν τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα; Τί ἦσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἀφρ. καὶ Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου, οἵτινες τόσον ἐκοπίασαν καὶ ἀπασχολήθησαν νὰ καταρτίσωσι τὸν Πασχάλιον Κανόνα, βάσει τοῦ ὁποίου νὰ τελῇτε τὸ Ἅγιον Πάσχα ταυτοχρόνως ὅφ' ὧν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν; Μήπως ἦσαν εἰδωλολάτραι; ἐὰν ναί, διατὶ τότε ἐσεῖς ἐπικαλεῖσθε τὰς εὐχὰς Αὐτῶν λέγοντες: «Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς»;

Τί εἶναι ἐπίσης ἡ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας εἴσθε Ἱεράρχης καὶ ἡ ὁποία ἐνῶ ἥλλαξε τὸ ἑορτολόγιον δὲν προέβη εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἔνεκεν τούτου ἑορτάζει τὸ Πάσχα βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου;

Τί εἶναι ὡσαύτως ἡ ὑπὸ τῶν Γ. Κοφινᾶ, Δ. Αἰγινίτην, Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, Π. Τοιτοσελῆ καὶ Ἀμ. Ἀλιβιζάντον συγκροτηθεῖσα Κυβερνητικὴ ἐντολῇ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1923, ἥτις ἀπεφάνθη ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ἐκ-

κληροία τῆς Ἑλλάδος ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι. Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἡνωμένοι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων»;

Τι ἦσαν οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας ὁ Β' ὁ Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, οἵτινες τῷ 1583 ἐξέδωκαν Σιγγλίον κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις ἀνεφέροντο καὶ ταῦτα: «Ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηρολόγιον, καλῶς νομοθετηθέντα ὑπ' αὐτῶν, ἵνα ἀκολουθῶμεν, θέλει δὲ νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ ἀθετήσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἃς ἔχη οὗτος τὸ ἀνάθεμα»;

Τι ἦσαν αἱ κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587 καὶ 1590 ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Βου συνελθούσαι Μεγάλαι Σύνοδοι κατὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου;

Τι ἦτο ὁ Ἀοίδιμος καὶ δεινὸς Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Φώτιος, ὅστις ἀπαντῶν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον τὴν 20ην Ἀπριλίου 1924 ἀπεδοκίμαζεν μετὰ βαθυτάτης θλίψεως τὴν ἐνέργειαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀφορῶσαν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, γράφων πρὸς αὐτὸν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα: «Ὁ κρῦπτον Μακαριώτατε ἀδελφέ, ὅτι ἐπὶ τῶν πολλῶν ἐνεκεν ἀδοκῆς ταύτῃ ἀγγελίᾳ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡμεῖς σκληρὰν ἔσχομεν τὴν ἐκπληξιν ἐν τῇ Συνόδῳ καὶ ἐγκάρδιος συνέχευε θλίψις τοὺς ἱερωτάτους ἀδελφούς, καθεύδοντες, ὅτι ἀνευ αἰτίας πραγματικῆς, κατὰ δὲ τὴν ὁμολογίαν καὶ βεβαίωσιν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, ἀνευ λόγων Δογματικῶν ἢ Κανονικῶν ἀπεκρούσθη ἡ ἀδελφικὴ σύστασις καὶ παράκλησις τεσσάρων Ἀποστολικῶν θρόνων ἐξ αἰῶνων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τὸν ἀγῶνα βασταζόντων, καὶ μονομερῶς εἰς νόμον Ἐκκλησιαστικὸν Τύπου ἀνενεχθῆναι, προτείνεται διόρθωσις καθεστῶτος, ἐν χρήσει τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πάσης... καὶ ἔρα οὐ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μόνης»;

Ἀσφαλῶς κατὰ τὴν γνώμην σας Ἅγιε Χίου πάντες οὗτοι εἶναι εἰδολολάτραι, ἀφοῦ οἱ παλαιοημερολογίται, οἱ ὅποιοι δτι οἱ προαναφερθέντες ὑπεστήριξαν καὶ αὐτοὶ ὑποστηρίζουσι;

Πόσον λυπηρὸν τυγχάνει Ἅγιε Χίου νὰ ὁμιλεῖτε περὶ πειθαρχίας ἀφοῦ σεῖς πρῶτοι ἐδείξατε τὸ παράδειγμα τῆς ἀνταρσίας ἀποσχισθέντες ἐκ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Λυπηρότερον δὲ τοῦτο εἶναι αὐτό; Χριστιανούς ὀρθοδόξους νὰ παραδίδετε διὰ τῶν γραφομένων σας εἰς τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν σατανάν, διότι εἶναι παλαιοημερολογίται, δηλαδὴ δὲν παραδέχονται νὰ σὰς ἀκολουθήσουν εἰς τὴν ἀνταρσίαν κατὰ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης κατηγορεῖτε αὐτοὺς ὡς κομμουνιστάς καὶ στηρίζετε τὴν κατηγορίαν ταύτην εἰς τὸ ὅτι ὁ ἐκδίδων ἐν Χίῳ τὸ περιοδικὸν Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Στυλ. Μαυρογιάννης ὄργανον τῆς ἐν Χίῳ Κοινότητος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἔγραψεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 5073 φύλλον πρὸς εἰς τὰς τάξεις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν παρειασέδυσαν Κομμουνιστάς. Εἶναι δυνατόν Ἅγιε Χίου νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς πεντακοσίας χιλιάδας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος τὸ μολυσματικὸν αὐτὸ στοιχεῖον, ἀφοῦ εἰσεχώρησε ἐπισήμως εἰς τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν ἐβδόμηκοντα πέντε Ἀρχιερέων τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Καὶ μόνον εἰς αὐτὴν; Μήπως δὲν εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κλῆρον τῆς τὸν κατώτερον; Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι μέσα σεῖς παραιοῖτε ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ οὐκ εἰδότες τὰ γινόμενα. Τὸ φθοροποιὸν αὐτὸ μικρόβιον τοῦ κομμουνισμοῦ εἰσεχώρησεν Ἅγιε Χίου, ὅπως γνωρίζετε, πανταχοῦ. Οὐτὲ πνευματικὰ ἱδρύματα ἀφῆκε ἀπρόσβλητα, οὐτὲ ὀργανώσεις, οὐτὲ οἰκογενεῖας, τὰ πάντα ἐμόλυνε. Μήπως πιστεύετε Ἅγιε Χίου ὅτι τὸ Ἱερὸν Τάγμα σας

εἶναι ἄγνόν καὶ καθαρὸν καὶ πάσχει ἀπὸ κομμουνιστικῆς ἀνοσίας; Ἐάν πιστεύετε τοιοῦτον τι, ἀπατάσθε καὶ ἀπατάσθε οἰκτρῶς, ὅπως πάντοτε. Μὴ λοιπὸν τολμάτε νὰ ἐπιρρίψετε μομφὰς καὶ κατηγορίας εἰς βάρος τῶν ἡσυχῶν, τῶν θρησκευτικῶν, τῶν ἀφοσιωμένων εἰς τὸν Χριστὸν καὶ μόνον, Παλαιοημερολογιτῶν, διότι πρὸς κέντρα λακτίζετε μὴ οἷοις τὰς Γραφάς.

Χρειαζεται Ἅγιε Χίου, περισσότερα σύνεσις καὶ ὀριμωτέρα σκέψις, διότι ἡ στάσις Σας αὕτη μαρτυρεῖ πολλὰ πράγματα καὶ ὅποια λόγῳ ἀνατροφῆς ἀποφεύγομεν νὰ ὁμολογήσωμεν.

Ἐπὶ τούτοις γράφετε καὶ περὶ ἡμῶν τῶν Ἱεραρχῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οὓς ἔπρεπε νὰ σεβασθῇτε, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι σὰς σέβονται καὶ σὰς ἐκτιμοῦν. Καὶ ἐπὶ τέλους ἂν ἐγράφετε ἐν τοῖς δημοσιεύμασί σας ἀληθείας, θὰ ὑπῆρχε ὑπὲρ ὑμῶν συμπάθειά τις καὶ δικαιολογία, δυστυχῶς ὅμως γράφετε ἀνακριβεῖς καὶ ψεύδεις. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην πρῶτον Φλωρίνης Κον Χρυσόστομον εἶναι γεγονός, ὅτι παρέμεινε ἐπὶ δεκαετίαν καὶ μετὰ τὴν καινοτομίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο ὅμως ὀφείλεται εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὅστις καθησυχάζει τοὺς Ἱεράρχας λέγων ὅτι ἔπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι θὰ συμφωνήσωσι ἐντὸς ὀλίγου, καὶ οὕτω σχίσμα δὲν πρόκειται νὰ δημιουργηθῇ ἐν τῇ καθ' ὅλου Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ταῦτα δὲ πάντα εὐρίσκοντα κατακεχωρημένα ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας σας. Ὅταν ὅμως ὁ χρόνος ἀπέδειξεν τοῦτον ψευδισμόν, τότε δὲν ἐβλάδυνε ὁ Σεβασμ. Ἅγιος πρῶτον Φλωρίνης νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν καινοτομήσασαν Ἐκκλησίαν. Ἐκτὸς δὲ τούτων. Διὰ τὴν νὰ μὴ παραδεχθῇτε ὅτι οὗτος ἐπλανήθη μέχρι τινὸς καὶ ἀναγνωρίσας τὴν πλάνην τοῦ ἔλαβε τὴν θέσιν ἣν ἔλαβε, ἐναντι τῆς ἡμερολογιακῆς ὑποθέσεως; : Τὸ πλανᾶσθαι ἀνθρώπινον τὸ ἐμμένειν εἰς τὴν πλάνην διαβολικόν;

Ὅθεν εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἄξιος πάσης ἐκτιμήσεως. Ὡστε οἱ ἰσχυρισμοὶ σας καὶ τὰ δημοσιεύόμενα κατ' αὐτοῦ Ἅγιε Χίου, στεροῦνται ὑποστάσεως.

Περὶ ὧν ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων γράφετε, ὅτι δὲν πιστεύομεν εἰς τὸ ἡμερολόγιον; Πράγματι δὲν πιστεύομεν εἰς τὰς δεκατρεῖς ἡμέρας, καθὼς καὶ ὅλοι ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον, πιστεύομεν ὅμως εἰς τοῦτο, ὅτι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι πάντες οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας νὰ σεβόμεθα καὶ νὰ φυλάττωμεν ἀπαρασάλευτα ἃ παρελάβομεν ἐκ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλως τε καὶ Σεῖς καὶ ἡμεῖς ὡς Ἱεράρχαι ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τοῦτο ὁμολογήσαμεν, ὅτι ἀπαρασάλευτα θὰ τηρήσωμεν τὰ ὑπὸ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀποφασισθέντα καὶ καθιερωθέντα.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν ἐπὶ δεκαετίαν ἀπομάκρυνσιν ἡμῶν τῶν δύο Ἐπισκόπων τοῦ Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου καὶ τοῦ Διαυλείας κ. Πολυκάρπου ἐκ τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι γεγονός, ὅτι ἐγένετο παρασυρθέντων ἡμῶν ἐκ τῶν δηλώσεων τῶν ἀρμοδίων τῆς Ἐκκλησίας σας Ἅγιε Χίου, καθ' ἃς ἡ ὑπόθεσις αὕτη τοῦ ἑορτολογίου θὰ ἐκανονίζετο λίαν προσεχῶς. Ἐπανήλθομεν δὲ μετὰ πάροδον δεκαετίας, τόσο μακροῦ δηλονότι χρόνου, διότι εἴμεθα ἐκτεθειμένοι ἐναντι τῶν Χριστιανῶν ἡμῶν τῶν μὴ γνωρίζοντων τὰ ἐλατήρια, ἅτινα ὥθησαν ἡμᾶς εἰς τοῦτο. Ἐλθόντος ὅμως τοῦ εὐθέτου χρόνου, ἐπανήλθομεν εἰς τὴν θέσιν ἡμῶν.

Τὸ δὲ ἐπανελθεῖν ἡμᾶς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπεβάλετο εἰς ἡμᾶς ἀφοῦ ἴδαμεν τοὺς ἡμετέρους Χριστιανούς προθύμους νὰ μᾶς ἀναγνωρίσωσι καὶ πάλιν ὡς ποιμένας των, Ὡστε Ἅγιε Χίου, δὲν ἐπανήλθομεν θεωρήσαντες ὡς καταφύγιον τὸ ἡμερολόγιον καθὼς γράφετε σεῖς. Ὑμεῖς δὲ γράφετε οὕτω κρίνοντες ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια, διότι σεῖς ἐξελάβετε τὸ ἡμερολόγιον ὡς καταφύγιον, ὅταν ἐπανήλθετε ἐκ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ σηγητήσατε ἐνταῦθα τὸ μισᾶδελφον τῶν συναδελφῶν σας Ἀρχιερέων, ὅπερ σὰς ἐξώργισε καὶ δυνατὴ τῇ Φωνῇ εἶπατε: θὰ γίνω Παλαιοημερολογίτης διότι μόνον κοντὰ εἰς αὐτοὺς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ Χριστόν;

Πάντως ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει θὰ ἐπῆρτε ἡ ἀ-

νατροφή ὡμῶν νὰ γράψωμεν τὰ ἀνωτέρω ἀφορῶντα ἀδελφὸν ἐν Χριστῷ, ὅνπερ ἰδιαζόντως ἀγαπῶμεν καὶ τιμῶμεν, ὃν ἔνεκεν τῆς τοιαύτης ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως παρακαλοῦμεν χάριν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης τῶν Χριστιανῶν νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀσχολεῖται μὲ τοὺς Παλαισημερολογίτας. Τοῦτο ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον καὶ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ.

† ὁ Πρῶν Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς μέλη αὐτῆς κατέχουν μίαν τινὰ θέσιν καὶ προσφέρουν ἕκαστος, ὡς τὰ μέλη τοῦ σώματος εἰς τὸ ὅλον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἴδιαν ὑπηρεσίαν.

Ὁ ἐπιστήμων διὰ τῆς ἐπιστήμης ἐξυπηρετεῖ τὴν κοινωνίαν, ὁ διδάσκαλος ὁμοίως, ὁ ἔμπορος, ὁ ἐργάτης καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ κλάδοι τῶν ἐργασιῶν καὶ αἱ ἐιδικότητες τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀνθρώπων, προσφέρουν ποικιλοτρόπως ὑπηρεσίας καὶ οὕτω αὕτη κατορθώνει νὰ ἀναπτύσσεται καὶ νὰ προάγεται.

Καὶ ὁ Χριστιανὸς ὡς μέλος τῆς κοινωνίας, ὑπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ Χριστιανοῦ, κατέχει καὶ οὗτος θέσιν ἐν αὐτῇ καὶ μάλιστα σπουδαίαν, ἐκ τῆς ὁποίας μεγάλως δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ αὐτήν. Ποία λοιπὸν ἡ θέσις τοῦ Ἀνθρώπου Χριστιανοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ποίαν οὗτος δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν ὑπηρεσίαν;

Ὁ Χριστιανὸς ἔχει θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οἷον ὁ λύχνος ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ καθὼς ὁ λύχνος ὁ ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου ἐστημένος σκορπίζει τὸ φῶς του καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὕτω καὶ ὁ Χριστιανὸς ἐστημένος ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας, πρέπει νὰ λάμπῃ πᾶσι καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ Ἁγίου βίου του πανταχοῦ. Αὐτὴν τὴν θέσιν διὰ τὸν Χριστιανὸν καθόρισεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἐπισημοτέρα θέσις αὐτῆς δὲν ὑπάρχει καὶ περισσότερον εὐεργετικὴ διὰ τὴν Κοινωνίαν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον λύχνος ὁ Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ ἄλλος, ὡς ὁ Κύριος ὁμιλῶν περὶ τῆς θέσεως τοῦ Χριστιανοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὀνομάζει τοῦτον ἄλλος. Ναί ἄλλος, τὸ ὅποιον προλαμβάνει τὴν σῆψιν καὶ μάλιστα τὴν ἠθικὴν ἐκ τῆς ὁποίας συνήθως ἀπειλεῖται ἡ κοινωνία.

Ὡστε κατέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὁ Χριστιανὸς σπουδαίαν καὶ λίαν σημαντικὴν θέσιν καὶ ἐξ αὐτῆς δύναται νὰ προσφέρῃ σημαντικὰς καὶ ὑπερόχους ὑπηρεσίας, αἵτινες προσφερόμεναι, σήμερον μάλιστα, δύνανται νὰ σώσωσι τὴν καταστρεφομένην κοινωνίαν.

Πῶς ὅμως δύναται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας ταύτας ὁ Χριστιανός;

Σήμερον ἡ κοινωνία μας πεινᾷ μίαν ἰδιάζουσαν πείναν τὴν πείναν τῶν καλῶν ἔργων, Συμβουλαί, λόγοι, κηρύγματα, ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις, ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλ' ἀποτελοῦν ἀφηρημένην θεωρίαν καὶ δὲν δύνανται μόναι τῶν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν πείναν τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον τὸ παράδειγμα δεικνύει ἐμπειρικῶς τὴν ἀρετὴν. Αὐτὸ γίνεται φῶς καὶ ἑλκύει τὴν δυστροποῦσαν βούλησιν, ἀποσιομᾷ τοὺς κατηγοροῦντας τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὡς ἀνεφάρμοστον, καθιστᾷ τοὺς δειλοὺς ἀναπολογίτους, ἐπιβάλλει τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐκτίμησιν. Παράδειγμα δὲ λέγοντες ἐννοοῦμεν τὸν ἠθικὸν βίον, τὰ καλὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ παύῃ ποιεῖν, ἐάν θέλῃ νὰ προσφέρῃ θετικὰς ὑπηρεσίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων «Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», εἰς τοῦτο συμφωνοῦν οἱ σύγχρονοι ἡμῶν ἠθικολόγοι, τοῦτο ἀξιοῦν οἱ ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων δὲν ἔπαυσεν ἡ ἀνθρωπότης νὰ στολιζῇ τὰς πόλεις τῆς, διὰ προτομῶν τῶν ἐνδόξων τῆς ἀνδρῶν. Ναί, καλὰ ἔργα, βίον ἁγνὸν καὶ καθαρὸν πρέ-

πει νὰ ἐπιδεικνύῃ ὁ Χριστιανὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἐργα καὶ βίον ὅχι βέβαια φαρισαϊκόν, ἀλλὰ Χριστιανικόν, ναί, χριστιανικόν, διότι ὁ ὄντως χριστιανικὸς βίος ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ χαρακτηρησθῇ φαρισαϊκός, ἀφοῦ ὁ Χριστιανὸς οὐδὲν ἔχων ἐπίπλαστον, ζῇ ζωὴν ἀφελή, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι εἰς καὶ μόνος.

Ἐάν ὅμως ἡ τοιαύτη ζωὴ γίνεται ἐμφανὴς δὲν σημαίνει ὑποκρισίαν, διότι, ὅσον καὶ ἂν κρυβῇ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξωτερικευθῇ, καὶ μὴ χύσῃ τὴν ὡραίαν τῆς λάμψιν.

Διότι εἶναι φυσικὸν ἡ ἀρετὴ καὶ ἄνευ σαλπικτῶν νὰ ἐλκύῃ θαυμαστάς, ὅπως ἡ φύσις τοῦ λύχνου εἶναι νὰ φέγγῃ, φύσις τοῦ εὐώδους ἄνθους νὰ διαχύσῃ, καὶ σκεπασμένο ἀκόμη, τὸ γλυκὺ ἄρωμα του.

Ὁ Χριστιανὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἶναι ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅτι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτι τὸ φῶς ἐν τῷ σκοτεινῷ. «Ὑμεῖς ἐστὲ τὸ φῶς τοῦ κόσμου» λέγει ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Ναί, ὁ ἀληθὴς Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ μεταδίδῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὰς πνευματικὰς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔχει ἀποκτήσῃ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου περὶ ἁμαρτίας, περὶ Θεοῦ, περὶ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, περὶ καθήκοντος. Ὅλοι αὐταὶ αἱ γνώσεις εἶναι τόσον πολὺ ἀναγκαῖοι εἰς τὸν καθ' ἑκάστην πρὸς τὸν θάνατον βαδίζοντα ἄνθρωπον, ὅσον ἡ γνώσις τῆς ὁδοῦ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὸν ὁδοιπόρον, αὐταὶ ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν λάμψιν τοῦ φωτὸς τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ μεταδίδει ὁ Χριστιανός.

Ἀλλὰ κυρίως ὁ Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ. Βίος καθαρὸς, ἄμειπτος, εἰλικρινής, ἅγιος εἶναι τὸ διδασκτικώτατον καὶ τὸ ἰσχυρότατον κήρυγμα· ἐλέγχει χωρὶς νὰ προσβάλλῃ διδάσκει, χωρὶς νὰ προκαλῇ ἀντιρρήσεις, δεικνύει ἐμπράκτως τὴν ζῶσαν ἐνέργειαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ παριστάνει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀσεβοῦς καὶ ἀπίστου κόσμου ὅλον τὸ ἔξοχον κάλλος τῆς ἀνυποκρίτου ἀρετῆς. Οὐδὲν ἄλλο δὲν συνετέλεσεν τόσῳ εἰς τὴν παρατηρουμένην ψυχρότητα τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ἐν γένει Ὀρθοκευτικοῦ συναισθήματος, ἐπιβλαβὲς δὲ εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, ὅσον ἡ ἀσεβὴς διαγωγὴ τῶν ἀναξίως φερόντων τὸ ἱερὸν τοῦ Χριστιανοῦ ὄνομα. Καὶ θὰ ἦτο μέγα εὐτύχημα, ἐάν ἐπειθόντο νὰ παύσωσι καλοῦμενοι Χριστιανοί, ὅσοι δὲν ἐφιλιώθησαν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ δὲν ἠσθάνθησαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνακαινίσαντος καὶ ἀναπλάσαντος τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ διεφθαρμένην αὐτῶν καρδίαν, διότι τότε ὁ κόσμος θὰ ἐδιδάσκετο ποῖος εἶναι ὁ Χριστιανισμός, καὶ δὲν θὰ ἀπέδιδεν εἰς αὐτὸν τὰ κακά, τὰ ὁποῖα οὐδόλως ἀνήκουσιν εἰς αὐτόν.

Εἶναι γεγρονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν, τὸ ὅτι δηλονότι ὁ βίος τῶν Χριστιανῶν εἶναι τὸ φῶς, ὅπερ φωτίζει καὶ σώζει, ἐάν παρατηρήσωμεν τὴν θέσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Καὶ ἐξηγούμεθα: Ἐφ' ὅσον χρόνον εἴμεθα πράγματι Χριστιανοί, βλέποντες μόνον εἰς τὸν Οὐρανόν, ὁ ἀγὼν ἡμῶν καὶ ἡμεῖς κατείχομεν ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει καὶ ἐτιμώμεθα ὑπὸ πάντων, ἀφ' ὅτου ὅμως τὴν κεφαλὴν ἡμῶν ἐστρέψαμεν πρὸς τὰ κάτω τὸν δὲ ὀρίζοντα ἡμῶν ἐκάλυψαν νέφη ἀταξιδῶν, πράξεων ἀντικανονικῶν καὶ ἀντιθέτων πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἔριδες καὶ διχοστασίαι παρεισέδυσαν εἰς τοὺς κόλπους ἡμῶν, τότε ναί, τότε ἡ ἀξία τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐμειώθη σημαντικώτατα.

Ἄς λάβωμεν λοιπὸν θέσιν ἐάν πιστεύωμεν εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος ἡμῶν ἐάν θέλωμεν νὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ ἔργον μας τὸ ἱερὸν καὶ γίνωμεν οἰκίτορες τοῦ Οὐρανοῦ.

Πρέπει νὰ γίνωμεν Φῶς ἐν διδαχῇ καὶ ἐν παραδείγματι, ἵνα ἴδωσι τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Λάβετε πάντες ὅσοι θέλετε νὰ φέρετε τὸν τίτλον τοῦ Γ. Ο. Χριστιανοῦ ναί, λάβετε τὴν ὑπό τοῦ Κυρίου ἡμῶν καθορισθεῖσαν δι' ἡμᾶς θέσιν καὶ γίνετε λύχνον σκορπίζοντες, πανταχοῦ τὸ Φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰς τὸ ἐν Κορίνθῳ ἐκδιδόμενον φύλλον «Νέοι Καιροί» τῆς 20 Νοεμβρίου ἐ.ξ. εἰς τὴν στήλην τῶν ἐπικαίρων καὶ εἰς τὴν Β'. Σελίδα ἐδημοσιεύθη κατηγορητήριον καθ' ἡμῶν τῶν αὐταρέσκως καλουμένων παλααιομερολογιτῶν διὰ τοῦ ὁποίου οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ ἐξισόμεθα μὲ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ζητεῖται ἡ κεφαλὴ μας ἐπὶ πύνακι.

Ἀντιλαμβάνομεθα τοὺς σκοποὺς ἐνίων καλοθελητῶν καὶ δὲν μᾶς ἐκπλήσσει τὸ Δημοσίευμα, ὅπως δὲν μᾶς ἐσπλήσσει καὶ ὁ καθ' ἡμῶν κηρυχθεὶς ἀμείλικτος πόλεμος, καθ' ὅσον πολεμούμενοι ὄχι μόνον δὲν ἀποκαρδιούμεθα, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀντλοῦμεν θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀπτόητοι διεκδικοῦντες τὰ ἀναφαίρετα δικαιώματά μας τὰ ὁποῖα καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ αἰωνόβιος ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις καὶ τὸ Β. Δ. τοῦ 1924 περὶ τοῦ ἀμεταβλήτου τοῦ Ἱουλιανοῦ ἐορτολογίου καὶ ἡ λογικὴ καὶ ἡ διεθνὴς ἐν τέλει ἀναγνώρισις προστατεύουν καὶ κατοχυρώνουν ἐπαρκέστατα.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιώπησωμεν εἶναι κάτι ποῦ πρέπει νὰ εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1924 δὲν ὑπῆρχον παλααιομερολογίται καὶ νεσημερολογίται καὶ συνεπῶς μέχρι τότε ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἦσαν σύγχρονοι καὶ συνεβάδιζον ἀπὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν. Ἐκτοτε ὅμως ἐδημοουργήθησαν κατὰ συνέπειαν νεσημερολογίται μόνον καθισταμένου οὕτω τοῦ χαρακτηρισμοῦ μας ὡς παλααιομερολογιτῶν ἀνυπότακτου. Σημειωτέον ὅτι ἀφ' ἧς κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἐπῆλθεν ἡ κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον μεταβολὴ τοῦ ἐορτολογίου μία μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα καὶ υποχρέωσιν δὲν τὴν ἀπεδέχθη, χωρὶς ὅμως νὰ ἀρνείται τὴν μετοβολὴν τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου τοῦ οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχοντος μὲ τὸ πατροπαράδοτον Ἱουλιανὸν ἐορτολόγιον.

Τὴν μεταβολὴν αὐτὴν δὲν προεκαλέσαμεν ἡμεῖς καὶ δὲν εὐθυνόμεθα συνεπῶς δι' αὐτήν. Ἐμμένοντες εἰς τὰς θεροκεντρικὰς μας πεποιθήσεις ὑπακούοντες εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς μας ἔχομεν τὴν γνώμην καὶ δὲν φανταζόμεθα ὅτι θὰ ὑπάρχῃ οὐδαμῶθεν ἀντίρρησης, ὅτι οὔτε σχισματικοί, οὔτε αἵρετικοί ἐγεννόμεθα ἀποδεχόμεθα ὅμως οἰανδήποτε πνευματικὴν ποινὴν τὴν ὁποῖαν ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία ἐνόμιζε ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ καθ' ἡμῶν τῶν δηλωσάντων ὅτι δὲν ἔχομεν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτῆς, ἐφ' ὅσον διατηρεῖται ἡ ὑφισταμένη Καινοτομία τοῦ ἐορτολογίου.

Ἐὰν ὅθεν διίστάμεθα διὰ τὸ ἐορτολογικὸν ζήτημα μὲ οἰονδήποτε φρονούντα ὅτι ἡ δὲν ἔχομεν δίκαιον, ἡ δὲν εἶναι δικαίωμά μας νὰ ἔχομεν συνείδησιν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ τυγχάνωμεν τοιαύτης μεταχειρίσεως, ἡ ὅτι πρέπει νὰ ἀποδεχόμεθα εὐχαρίστως ὕβρεις καὶ περιφρονητικὰς ἐκδηλώσεις, διότι εἴμεθα Γνήσιοι Ἕλληνες Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι, οὐδένα ἐνοχλοῦντες καὶ νομοταγῶς διάγοντες ἐν πλήρει συνειδήσει καθηκόντων ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων πρὸς τε τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα.

Πρέπει ὅθεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἐὰν τις εἴτε εἶναι εἴτε προσποιεῖται τὸν παλααιομερολογίτην ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι παραβαίνων τοὺς τύπους τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς κοσμιώτητος παρ' ἡμῶν θεωρεῖται ἀνάξιος νὰ ἀποκαλεῖται ὄχι παλααιομερολογίτης ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος καὶ συνεπῶς ἀποπεμπτός τυγχάνει ἀπὸ τὰς τάξεις ἡμῶν τῶν τιμίων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων κατὰ πάντα χριστιανῶν.

Ἐντολῇ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.
Ὁ Ἀντιπρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Α. Κόντος Σ. Ραυτόπουλος

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθη ἡ κατωτέρω εἰδησις.

—«Ὁ Πατριάρχης Μόσχας ἔστειλεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δευτέραν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποῖαν παραδέχεται ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶνε ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἱερός κανὼν, ὅστις ἀπαγορεύει εἰς οἵανδήποτε ἐκκλησίαν νὰ ἔλῃ τὴν πρωτοβολίαν συγκλήσεως Συνόδου. Ὑπογραμμίζει τοὺς δεσμοὺς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τονίζει ὅτι παρὰ τὰς ἐφυλοχωρησάσας παρεξηγήσεις θὰ ἄρθοι τὰ μικροζητήματα τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν προσκόμματα διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπίσης ἐξηγεῖ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἔκρινε προτιμητέαν τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου εἰς τὴν Ρωσσίαν. Τέλος διὰ βιβάζει εὐχὰς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἀπευθύνει «ἀδελφικὸν χαιρετισμὸν καὶ περίπτυξιν».

Ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης γίνεται γνωστὸν ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐπιμένει εἰς τὴν προσπάθειαν, ὅπως συγκληθῇ ἡ Σύνοδος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐπιμένει εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην ἵνα ἐπιτύχῃ ὠρισμένους σκοποὺς τῆς. Μήπως μετὰ τῶν ἄλλων σκοπῶν, οὓς ἐπιδιώκει ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, οἵτινες εἶναι παράλληλοι μὲ τοὺς σκοποὺς τῆς χώρας εἰς ἣν ἀνήκει αὐτή, δὲν δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν ἡμερολογιακὴν ὑπόθεσιν, ἣν ἀσφαλῶς θὰ χρησιμοποίησιν αὕτη, ἵνα ἐκθέσῃ ὡς σχισματικὰς τὰς Ἐκκλησίας, αἵτινες ἀνευ κοινῆς ἀποφάσεως τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐδέχθησαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς εἶναι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία; Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκλείει τὸ τοιοῦτον; Ἀσφαλῶς οὐδέν. Τουναντίον ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ μαρτυροῦντα τὴν τοιαύτην πρόθεσιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας: Οἱ ἀρμόδιοι λοιπὸν ἄς μὴ καθυέδουν, ὃ ἐχθρὸς κρούει τὴν θύραν!

ΚΑΙ Εἰς ἩΡΩΣ ΙΕΡΑΡΧΗΣ

Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν πληροφορίαν ὅτι ὁ Ἅγιος Κοζάνης κ. Κωνσταντίνου ἐπικεφαλῆς ἀστυνομικῶν ὀργάνων κατεδάφισε Νὰν Παλααιομερολογιτῶν ἐν Κοζάνῃ. Ἀθλὸς ὑπέροχος καὶ τιμητικὸς δι' ἱεράρχην τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἥλλαξαν τὰ καθήκοντα τῶν ἱεραρχῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος καὶ οὕτω ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ἐμφανίζεται ὁ Νέρων καὶ ὄχι ὁ Ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ οὐχὶ ὁ ὑποστηρικτὴς καὶ παρήγορος τῶν Χριστιανῶν.

Ἐστὼ καὶ ἐὰν ὁ Νὰνς οὕτως δὲν ἐχρησιμοποιεῖτο καλῶς, ὥφειλε ὁ ἱεράρχης νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν κακὴν χρῆσιν αὐτοῦ καὶ οὐχὶ νὰ διατάξῃ τὴν κατεδάφισιν καὶ μάλιστα ἐπὶ παρουσίᾳ του.

Οἱ οὕτω φερόμενοι ἱεράρχαι πρέπει νὰ γνωρίζωσι ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζουσι καὶ ἀντὶ ὠφελείας δι' αὐτοὺς τὸν φανατισμὸν ἐνισχύουσιν, ὅστις αὐτοὺς πρῶτους θὰ ζημιώσῃ.

ΤΑ ΣΕΠΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙ-
ΣΚΟΠΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τὴν 13ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ἑορτὴν ἄγοντες τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου ἑορτάσαμεν μετ' ἐξαιρέ-
τικῆς λαμπρότητος καὶ ἐπισημότητος καὶ Σεπτὰ Ὄνομα-
στήρια τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπ. ἡ-
μῶν Χρυσοστόμου.

Λίαν πρωτὴ τῆς Τετάρτης πλήθην ὁσίων Χριστιανῶν πάσης τάξεως ἡλικίας καὶ φύλου κατέκλυσαν τὸν ἐν Κυβέλλῃ Ἱερὸν Ναὸν τῶν Γ. Ο. Χ. τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ διακόνου καὶ εὐσεβοῦς πόθου νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καθ' ἣν θὰ προσήρχοντο ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ ὑπὸ πάντων φιλουμένου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, ὅστις τῷ ὄντι ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὸ ἀρ-
ραγὲς στήριγμα τοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Οἱ Κληρικοὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων συνεκεντρώθησαν ἐν τῷ Ναῷ καὶ οὕτως ποθοῦντες τὴν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἡγεσίαν τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου αὐτῶν Χρυσοστόμου ἦλθον νὰ προσευχηθῶσιν εἰς τὸν Ὑψίστον ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως Αὐτοῦ.

Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ ἑορτάζων Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατούμενος ὑπὸ Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Διακόνων.

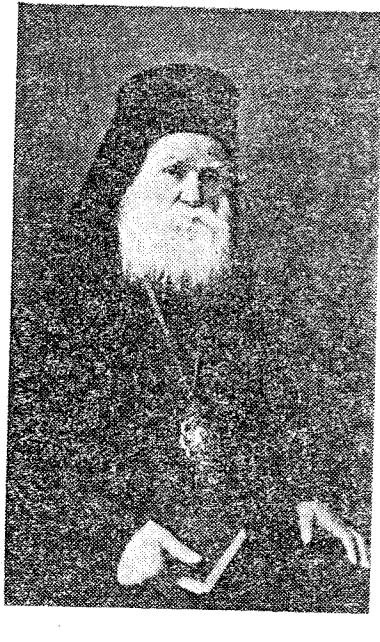
Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Θεῖας Λειτουργίας εἰς τὰ συμπροσευχόμενα πλήθη τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν διεκρίνετο ἱερὰ κατάνυξις καὶ διαρκῶς ἠκούοντο εὐχαὶ «Κύριε δώσε ὑγίαν καὶ μακροημερεύειν εἰς τὸν Πατέρα μας καὶ δύναμιν ἀκαμπτον νὰ μᾶς στηρίξῃ μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος, ἀνάδειξον δὲ Αὐτὸν πέπλον ἀκλόνητον τῆς Ὁρθοδοξίας.»

Ὁ Πανιερώτατος ἐλειτούργησεν μετὰ θαυμαστῆς εὐλαβείας καὶ κατανύξεως ἐνεφανίζετο δὲ καθ' ὅλην διάρκειαν τῆς Θεῖας Λειτουργίας μετὰ λάμποντος προσώπου, μαρτυροῦντος τὸν ἑσωτερικὸν αὐτοῦ κόσμον. Τὸ κήρυγμά Του ὑπῆρξεν λίαν ἐμπνευσμένον, μεστὸν θεῶν διδαγμάτων καὶ πλούσιον θεῶν ἐννοιῶν καὶ ἐξάρσεων ὑπερόχων.

Λίαν προσφῶς ἐξύμνησεν ἐν αὐτῷ τὸν Θεῖον Χρυσοστόμον καὶ διὰ λόγων συγκινητικῶν, οἵτινες ἀνέλυσαν εἰς δάκρυα τὰ πλήθη περιέγραψεν τὸ Ἅγιον τέλος τῆς Ἀγίας ζωῆς τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν προσεφώνησεν τὸν Πανιερώτατον ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανυλείας κ. Πολύκαρπος, ὅστις ἐν μέσῳ βαθυτάτης συγκινήσεως εἶπεν τὰ ἑξῆς:

Πανιερώτατε,
Ἐπὶ τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ τῶν Σεπτῶν ὀνομαστηρίων τῆς ἡμετέρας Πανιερότητος, ἡ Ἱερὰ καὶ Ἅγία Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ. Ο. Χ. ἥς τόσο ἐπαξίως προΐστασθε, συμπανηγυρίζουσα μετ' Αὐτῆς

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
τῶν Γ.Ο.Χ.κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

καὶ μετ' ἀπάντων τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Γ.Ο.Χ. πιστῶν τέκνων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ὑποβάλλει δι' ἐμοῦ τὰ εὐλαβὴ καὶ εὐλοκρινῆ συγχαρητήρια Τῆς καὶ εὐχεται δλο-
φύως, ὅπως ὁ Οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ κατα-
ξιώσῃ Αὐτήν, μετ' Αὐτῆς δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς καὶ ἀφοσιωμένους συνεργάτας τῆς καὶ τοὺς πιστοὺς ἡμῶν
Χριστιανούς, ἵνα ἴδωμεν συντόμως τὴν ποθητὴν δολκλή-
ρωσιν τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ἀσωμίτου καὶ Ὁρθοδόξου
Χριστιανικῆς Πίστεως ἀγῶνος ἡμῶν, τοῦτέστιν τὴν ἐνω-
σιν καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας.

Δι' ἡμᾶς πάντας Πανιερώτατε Ἰεσόποτα, ἡ Σεπτὴ αὕτη ἐπέτειος ἀποτελεῖ, θὰ ἀποτελῇ καὶ πρέπει νὰ ἀπο-
τελῇ, ἐξαιρετικὸν γεγονός, διότι τὸ Σεβάσιμον Πρόσω-
πον τῆς ἡμετέρας Πανιερότητος, εἶναι ἡ καρδιά καὶ οἱ
πνεύμονες τοῦ Ἀγῶνος, ὃν διεξάγομεν. Ναί, Πανιερώ-
τατε Ἰεσόποτα, ἀνευ τῆς ἡμετέρας Σεπτῆς παρουσίας ὁ
ἀγὼν δὲν θὰ εἶχε τὴν σημερινὴν αἵγλην καὶ λαμπρότητα.
Δὲν θὰ ὑπελογίζετο ὅσῳ σήμερον ὑπολογίζεται. Δὲν θὰ
εἶχε ὅσας ἐπιτυχίας ἔχει.

Ὁ Ἀγὼν οὗτος ὃν εὐλογεῖ καὶ προστατεύει ὁ Θεός, προήχθη καὶ ἔλαβε θέσιν πράγματι ἐξέχουσας ἐν τῇ κοι-
νῇ συνειδήσει, ὅτε ἐτέθησαν εἰς τὴν διακονίαν αὐτοῦ
ἅπασαι αἱ ψυχικαὶ, αἱ σωματικαὶ καὶ αἱ πνευματικαὶ
δυνάμεις καὶ ἀξίαι, δι' ὧν ἔχει προικίσαι ὁ Μεγαλόδο-
ρος Θεὸς τὴν ἡμετέραν Ἁγίαν Πανιερότητα πλουσίως.

Πῶς λοιπὸν ἡ σημερινὴ αὕτη ἐπέτειος, νὰ παρέλθῃ
χωρὶς νὰ συγκινήσῃ τοὺς συνεργάτας Σας, τοὺς πιστοὺς
καὶ εὐσεβεῖς κληρικοὺς ἡμῶν, καὶ τὸν φιλόχριστον καὶ
πιστότατον λαὸν ἡμῶν; Πῶς νὰ μὴ εἶναι αὕτη δι' ἡμᾶς
πάντας ὑψίστης σημασίας γεγονός;

Εἶναι καὶ θὰ εἶναι τοιοῦτον γεγονός καὶ θὰ πληροῖ
ἡμᾶς πάντας χαρὰς ἀφράστου ἔσσεϊ. Πανηγυρίζοντες δὲ
τὴν ἐπέτειον ταύτην τῶν ὀνομαστηρίων τῆς ἡμετέρας
Πανιερότητος ἐκ βαθυτάτης καρδίας θὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ
τῆς μακροημερεύσεως Αὐτῆς καὶ θὰ ἀναφωνώμεν ἐκ μέ-
σης καρδίας πολλὰ τὰ ἔτη Αὐτῆς.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁ Πα-
νσιολογιώτατος Πρωτοσύγγελλος κ. Ἀλέξανδρος εἶπεν
τὰ ἀκόλουθα προσφωνῶν τὸν Πανιερώτατον ἐκ μέρους
τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Μακαριώτατε Ἰεσόποτα,
Σήμερον ἑορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάν-
νου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ
ἡμετέρα σεπτὴ Μακαριότης σὺν τοῖς ὀνομαστηρίοις
Αὐτῆς, εἰσέρχεται θεῖα συνάροις εἰς τὸ 13ον ἔτος ἀφ'
ἧς ἀνέλαβε τὸ Οἰακοστροφίον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος,
ὑπὲρ τῶν πατριῶν καὶ τῶν σεπτῶν ἡμῶν παραδόσεων
τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπιτρέψατε Μακα-
ριώτατε εἰς ὑμᾶς, τὸν Ἱερὸν Σας Κλῆρον καὶ τὸν εὐσε-
βῆ φιλόχριστον λαόν, ὅπως δεηθῶμεν Ὑψίστῳ Θεῷ ἵνα
διαφυλάττῃ τὴν ἡμετέραν τετιμημένην Σεπτὴν κορυφὴν
τὸν ἐφάμυλλον τοῦ σήμερον ἑορταζομένου ἁγίου τῶν
Γερμανοῦ τοῦ Ταρσίου τοῦ Μάρκου Εὐγενικοῦ
κλπ. ἀγωνισαμένων Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν
ὑγείᾳ καὶ μακροημερεύσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγῶνος καὶ πάντων ἡμῶν καὶ ἀναφωνήσωμεν πάντες
Χρυσοστόμου τοῦ Πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου
Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος ἡμῶν δὲ Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου πολλὰ τὰ
ἔτη».

Τέλος ἀφοῦ ὁ Πανιερώτατος ὑψαρίστησεν πάντας
ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ εἶνε νὰ ἴδῃ τὴν δολκλή-
ρωσιν τοῦ ἀγῶνος καὶ οὕτως νὰ παραδόσῃ πρὸς Κύριον
τὴν ψυχὴν του εὐχαρίστημένος.

Τέλος Κλήρος καὶ Λαὸς ἔψαλον τὴν φήμην τοῦ Πα-
νιερωτάτου «Χρυσοστόμου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἡμῶν δὲ Πατρὸς καὶ Ποιμενάρχου
πολλὰ τὰ ἔτη».

Πλήθη Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν διήλθον καθ' ὅλην τὴν
ἡμέραν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πανιερωτάτου κατασπαζόμενα
μετ' εὐλαβείας καὶ χαρᾶς τὴν Δεξιὰν Αὐτοῦ ἐκφράζοντα
ἀπειρους καὶ ἐγκαρδίους εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ μα-
κροημερεύσεως Αὐτοῦ.

Πολλὰ πρόσωπα κατέχοντα πολιτικὰς καὶ ὑψηλὰς
κοινωνικὰς θέσεις ἐπεσκέψθησαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνο-
μαστηρίων Αὐτοῦ τὸν Πανιερώτατον ἐν ἀπειρίᾳ δὲ κα-
τέφθασαν τὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα πανταχόθεν
τῆς Ἑλλάδος.

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑξάμηνος δραχ. 6.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 10.000
Ἑξαετηρίου: Ἑξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

Ἑμβάσματα Συνδρομῶν

Ἑμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφῆρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῆρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 2313 διαμαρτυρίας μας πρὸς τοὺς Α. Μ. τὸν Βασιλέα, τοὺς ἐξοχωτάτους Κους Κους Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, Ὑπουργὸν Ὁρησκευμάτων, Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, Ὑπουργὸν Δημοσίας τάξεως καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων περιεχούσης τὰ αἰτήματά μας περὶ :

Α'.) Ἀποδόσεως πλήρους ἐλευθερίας μας εἰς ἁσκησιν τῶν ὁρησκευτικῶν μας καθηκόντων ἐν ἰδίοις Ἱεροῖς Ναοῖς καὶ δι' ἰδίων μας κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ κατὰ τὸ αἰωνόβιον καὶ πατροπαράδοτον Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον.

Β'.) Ἀναγνώσεως τῶν ὑπὸ τοῦ κλήρου μας τελουμένων Μυστηρίων (γάμων βαπτίσεων κ.λ.π.) ὡς κατὰ πάντα ἰσχυρῶν καὶ ὑποχρεωτικῆς τούτων καταχωρήσεως ἐν τοῖς ληξιαρχείοις.

Γ'.) Ἀπαλλαγῆς μας ἀπὸ πάσης φορολογίας ἐνοριακῶν δικαιωμάτων ἐφ' ὅσον οὔτε τοὺς κληρικούς, οὔτε τοὺς Ναοὺς τῆς κρατούσης ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦμεν.

Δ'.) Ὅπως αἱ Δικαστικαὶ ἀρχαὶ διαταχθῶσι νὰ ἀποσύρῳσι ἀπάσας τὰς ἐκκρεμούσας κατὰ κληρικῶν μας δίκας ἐπὶ τῷ δῆθεν ἀδικήματι ἀντιποιήσεως ἀρχῆς.

Ἐλάβομεν τὰς κάτωθι ἀπαντήσεις ἡγεγράφως.

Α'.) Ἐκ τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Ἀθήναι 31—10—47.

Πανελλήνιον Ὁρησκευτικὴν καὶ Ἑθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν.

Κύριοι,

Γνωστὸν ποιοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἡ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 13—10—47 ὑμετέρα ἀναφορὰ ἐλήφθη καὶ ἀπεστάλη διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας διὰ τοῦ ἀπὸ 31—10—47 καὶ ὑπ' ἀριθ. 5011)1 ἡμετέρου διαβιβαστικοῦ ἐγγράφου.

Β'.) Ἀπὸ τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Κυρίου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως δύο ἐγγράφα ἔχοντα ὡς ἀκολουθῶς.

Ἐν Ἀθήναις 4—11—47.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πολιτικὸν Γραφεῖον

Προέδρου Κυβερνήσεως

Ἀριθ. 23897. Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν ὑμῖν συνημμένως τὴν ἀπὸ 13 Ὀκτωβρίου 1947 ὑποβληθεῖσαν ἡμῖν αἴτησιν τῆς Πανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας ἀφορῶσαν λύσιν αἰτημάτων τῆς καὶ νὰ παρακαλέσωμεν διὰ τὰ κατ' ὑμᾶς Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς

Γ. Π. Γεωργιάδης

Κοινοποιήσις : Πανελλήνιον Ὁρησκευτικὴν καὶ Ἑθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν. Χαλκοκονδύλη 7

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25—11—47.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πολιτικὸν Γραφεῖον

Προέδρου Κυβερνήσεως

Πρὸς τὴν Πανελλήνιον Ὁρησκευτικὴν καὶ Ἑθνικὴν

Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν Χαλκοκονδύλη 7

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 13—10—47 αἰτήσεώς σας σχετικῶς μετὰ τὴν ἐπίλυσιν διαφορῶν αἰτημάτων σας κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 97752 ἐ. ἔ. ἐγγράφον τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἵνα λάβητε γνῶσιν.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Γ. Π. Γεωργιάδης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπουργεῖον Παιδείας

Γενικὴ Διεύθυνσις Ὁρησκευμάτων

Ἀριθ. Πρωτοκ. 97752.

Πρὸς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον

κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 23897—4)11)47 ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τελῶσιν ἐλευθέρως καὶ ἀκωλύτως τὰ τῆς λατρείας τῶν ἐν Ναοῖς παρεκκλησίαις ἢ ἐξωκκλησίαις παραχωρουμένοις ὑπὸ τοῦ οἰκείου Κανονικοῦ Μητροπολίτου τῇ αἰτήσῃ πάντοτε τῶν ἐνδιαφερομένων,

Ἐντολῇ Ὑπουργοῦ Ὁ Τμηρχῆς Γ. Καρασμόνης

Κοινοποιήσις : Τμήμα Ἑτεροδόξων.

Οὕτω ἔχουσιν αἱ ληφθεῖσαι ὡς ἄνω ἀπαντήσεις δι' ὧν οὐδὲν τῶν αἰτηθέντων λύεται ὀριστικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς καὶ συνεπῶς ἐξακολουθοῦμεν ἀγωνιζόμενοι ὅπερ τῶν ἀπόψεών μας.

Πρὸς τοῦτο κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἣτις ἡτήσατο ἡμέρας ἀκροάσεως παρὰ τῷ Κω Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως ἵνα καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως ἀπαιτήσῃ τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐπίλυσιν τῶν ἀφορῶντων ἡμᾶς ζητημάτων.

Ἐν συνεχείᾳ ποιοῦμεν γνωστὸν ὅτι ἡ ἐργασία τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ βιβλίου τῶν ἐργασιῶν τῶν Α'. Πανελλαδικοῦ μας Συνεδρίου βαίνει κανονικῶς.

Ὡσαύτως οὐ ἡ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Α', Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου συνεπληρώθη κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ἱερᾶς μας Συνόδου διὰ τῆς ἐντάξεως ἐν αὐτῇ τῶν ἀξιολύμων κ.κ. Π. Κορώνη, Α. Λουμίδη, Π. Χρονᾶ Α. Σταυριανοῦ, Δ. Λαμπροπούλου, Ν. Χειλαδάκη.

Ἐντολῇ τῆς Κεντρ. Διοικήσεως καὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς

Σ. Ραυτόπουλος